

A movie poster for 'The Last Key'. The background is a lush jungle with a large waterfall. The waterfall is shaped like a skull, with the water falling from the eye sockets and mouth. In the foreground, a small boat with a blue canopy is on the river. A man in a hat stands in the boat. In the background, a stone temple is visible on a hillside, and many birds are flying in the sky.

POSLEDNÍ KLÍČ

KIOKAN

ALEC
PALMER

Našli víc, než po čem pátrali

Copyright © Aleš Pitzmos, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Aleš Pitzmos, 2019
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-208-9

Roku 1519 se španělský *conquistador* Hernán Cortés vylodil s pouhými několika stovkami mužů na pobřeží Yucatánu – aby zde zaslechl zvěsti o slavné a mocné aztécké říši. O tři roky později se mu společně s indiánskými spojenci z kmene Tlaxcala podařilo definitivně dobýt aztécké hlavní město Tenochtitlán a zmocnit se všech jeho bohatství – ovšem za cenu obrovského masakru.

Aby se vzápětí vydal na tažení na území dnešního Hondurasu, poté, co zde byla potlačena vzpoura kapitána Cristóbal de Olidy, který se zde prohlásil guvernérem. Společnost Cortésovi dělala aztécká šlechta včetně jeho milenky Malinche a posledního náčelníka Cuauhtémoca.

Opravdu se slavný *conquistador* chystal rozšířit svůj vliv na jih?

Anebo bylo pravou záminkou pro tuto výpravu něco, co se skrývalo zapomenuté v hlubinách temného honduraského pralesa?

A čeho se Aztékové k smrti obávali...?

Roku 1979 zachytil jeden z amerických vojenských satelitů Vela dvojitý záblesk gama záření. Stalo se tak v jižní části Indického oceánu, v oblasti mezi Ostrovy prince Eduarda, jež náleží Jihoafrické republice, a Crozzetovými ostrovy, které jsou součástí Francouzských arktických teritorií.

Ta událost dostala jméno.

Incident Vela.

Dodnes nikdo netuší, co přesně se tu noc stalo – podle nejrozšířenější teorie se jednalo buď o pád meteoritu, anebo o test atomové bomby, který provedla Jihoafrická republika společně s Izraelem.

Ale co když to bylo něco mnohem děsivějšího? Něco, co by mohlo změnit život na Zemi tak, jak ho známe...?

Část I.

Mnich

1

*Irsko, hrabství Tipperary, opatství Holy Cross
12. července, 4.30 (GMT)*

Opat Augustýn měl už od probuzení tušení, že se dnes stane cosi zlého. Vstal levou nohou z postele a při modlitbě se přetrhla šňůrka jeho růžence a korálky se rozsypaly na podlahu cely; když se pro ně shýbal, bolestivě si hnul se zády.

Naposledy se mu něco podobného přihodilo před patnácti lety – v den, kdy utrpěl těžkou mrtvicí bývalý opat kláštera Tadeáš. Byl to mírný červenolící muž, který se po celý život těšil dobrému zdraví. I když nemusel, často vypomáhal svým spolubratřím v klášterní zahradě, drže se Řehole svatého Benedikta z Nursie. *Ora et Labora* – Modli se a pracuj. A pak ho Bůh zničehonic povolal k sobě...

Augustýn věřil, že nebeský Otec lidem sesílá znamení. Některá jsou dobrá, jiná zlá. A právě ten den, kdy zemřel Tadeáš, mu takové znamení seslal, když se zničehonic vysypaly knihy z jedné z polic ve skriptoriu.

Ale to, co se dělo dnes... To ještě nikdy nezažil. Nešlo jen o růženec a další věci, ale i o intenzivní pocit, který svíral jeho duši.

Zachvěl se.

Ale možná za to mohl jen chlad, který i přes časné léto panoval ve starých zdech konventního kostela.

Jen možná.

Augustýn naslouchal zvučnému hlasu převora Jana, který právě předčítal z cisterciáckého misálu, a přitom si v hlavě

znovu prošel dnešní harmonogram. Kromě obvyklých po-
božností a *lectio divina*, rozjímavého čtení duchovních textů,
ho čekala jedna mimořádná záležitost. Na vizitaci jejich
kláštera dorazí Pavel, opat kongregace. Augustýn ho znal
přes třicet let – byl to starý pedant, který se vyžíval v hledání
drobných nedostatků a v nepodložené kritice. Bude to ná-
ročné. Augustýn měl však v ruce jeden trumf – minulý měsíc
změnil dodavatele mešního vína. Věřil, že stejně jako jemu
bude chutnat i Pavlovi...

Augustýn se pouсмál.

Náhle se cítil mnohem lépe. Možná to byl vskutku jen
planý poplach. Začal se modlit k nebeskému Otcí, vděčný za
to, že ten intenzivní pocit ohrožení zmizel – když kostelem
práskl výstřel, následovaný několika výkřiky.

„Otče opate!“ vyjekl Liam, mladý mnich sedící po jeho
pravici. „Pozor!“ Srazil Augustýna na lavici. Starý opat se
při tom bolestivě uhodil do lokte a málem ztratil vědomí.
Chvíli bojoval s nevolností, srdce mu divoce tlouklo v hrudi,
v ústech cítil žluč. Byl paralyzovaný strachem.

Následovaly další výstřely.

Když Augustýn konečně nabyt vlády nad svým tělem
a zvedl se, pohled mu oplácely vyhaslé Liamovy oči, po pro-
střeleném spánku mu stékala směs krve a mozkové tkáně.

Ten chlapec se pro něj obětoval!

Augustýn cítil, že se mu bouří žaludek. Zakryl si ústa dlaní
a odvrátil se od toho hrozivého výjevu. To, co spatřil v kos-
telní lodi, však bylo mnohem děsivější. Další tři mniši byli
mrtví, převor Jan ležel na oltáři s prostřeleným čelem, do cis-
terciáckého misálu se vpíjela jeho krev. Otřesený Augustýn
se začal modlit k Pánu za jejich duše.

„Na kolena!“ uslyšel výkřik v angličtině, ovšem se zvlášt-
ním, těžko zařaditelným přízvukem.

Nikdo mu nemusel poroučet... Nohy se mu totiž tak roz-
třáslly, že na dlažbu klesl samovolně.

Do kostela vzápětí vtrhlo několik ozbrojenců oděných v černém, na hlavách měli kukly. Většina z nich držela v rukách kalašnikovy, až na rozložitého muže, který všechny ostatní o hlavu převyšoval. Útočníci procházeli mezi vyděšenými mnichy a prohlíželi si je. Vypadalo to, že někoho hledají.

Jeden z noviců, bývalý narkoman, který zaslechl Boží volání a rozhodl se zasvětit život Kristu, už to nevydržel, vstal a rozběhl se k východu.

„Ne!“ křikl na něj Augustýn.

Bylo však pozdě. Velitel zabijáků vytáhl z ramenního pouzdra pistoli Makarov TT-33 a zabil mladíka jedinou ranou do týla. Novic se sesul na podlahu a setrvačností po ní ještě několik metrů klouzal. Spáry mezi dlaždicemi plnila jeho krev.

Augustýn pocítil zlost. Nejen, že umírali jeho spolubratři, ale byl znesvěcen i tento svatostánek. Obrátil pohled na velitele zabijáků. „Za to vás potrestá Bůh!“

Muž se na něj podíval. Jeho oči, temné a hluboké jako dvě studny, se blyštěly odraženou září svící. Augustýnovi připomínal zvíře; divoké a nebezpečné. „Já vím,“ zachroptěl muž.

Jeho slova Augustýna na okamžik připravila o řeč.

„Není tu!“ křikl jeden ze zabijáků na velitele.

Muž se znovu střetl pohledem s Augustýnem. Přišel k němu; tyčil se nad ním jako obr Goliáš nad Davidem.

„Hledáme bratra Bernarda,“ prozradil mu. „Kde ho ukrýváte?“

Augustýn si pamatoval na noc, kdy k nim Bernard přišel, jako by to bylo dnes – přestože to bylo už čtyřicet let. Tehdy se nad opatstvím strhla silná bouře, vypadla elektřina a okna v klášteře se třásla pod nápory vichřice.

Nikdo rozumný by v tu noc nevyšel ven. Ale právě tehdy jim na dveře zabušil bratr Bernard.

Když ho Augustýn poprvé uviděl, došlo mu, že ten člověk prožil cosi strašlivého. Něco, co jej navždy poznamenalo, co se mu nenávratně vepsalo do tváře.

„Co tě k nám přivádí, můj synu?“ zeptal se ho tehdy Augustýn – v té době působil v klášteře ještě jako převor.

„Hledám útočiště,“ odpověděl mu Bernard. „Nesmí mě tu najít. Nikdy.“

„Kdo? A proč?“

„Na tom nezáleží – ale pokud se to stane, nadejde soudný den. Pro nás pro všechny.“

Nikdy víc už se o tom, co Bernarda přinutilo hledat bezpečí v klášteře, nebavili. Zůstalo to jeho tajemstvím.

Od té doby Bernard pobýval v opatství. Nejdřív se stal novicem, potom složil časné a nakonec slavné sliby. Žil tu už téměř čtyřicet let a byl přínosným členem komunity. Mimo jiné se staral o rozsáhlou klášterní knihovnu.

A nyní si ho, zdá se, našel osud.

„V klášteře nežije nikdo jménem Bernard,“ pravil Augustýn a měřil se s Goliášem očima.

„Lžeš.“

Augustýn čekal, že ho Goliáš zabije. Nebál se odejít. Strávil mnoho let v modlitbách. Byl připraven na Boží soud víc než kdokoliv jiný.

Goliáš však obrátil makarov proti jednomu z mnichů a střelil ho do prsou. Muž se svalil naznak a začal sebou škubat na podlaze. Goliáš namířil na dalšího mnicha.

Augustýn zalapal po dechu. Chtěl tomu nesmyslnému vraždění učinit přítrž, ale zároveň myslel na dávná slova bratra Bernarda. Co když to, co ví, může skutečně způsobit soudný den?

„Ne!“ vykřikl nakonec. „Prosím, ne! Bratr Bernard ochuravěl. Je ve své cele v západním dormitáři, druhé patro.“

Goliáš přikývl. „Děkuji.“ Obrátil se na své muže. „Zabijte je! Všechny!“

A pak Augustýnovi prostřelil čelo...

* * *

Probudily ho vzdálené výkřiky a výstřely.

Během vteřiny byl zcela při smyslech, připravený jednat. A bojovat.

Ač si to nepřipouštěl, čekal, že tenhle okamžik přijde. Roky. A celou tu dobu zápolil s těžkým rozhodnutím. Má opustit mnišskou komunitu, aby ji tím ochránil, anebo zůstat a doufat, že se to nikdy nestane?

Nyní věděl, že je příliš pozdě. Naplnily se jeho nejniternější obavy – to on má na rukách krev všech mnichů v klášteře.

Jen kvůli tomu, že pro něj přišli.

Zaposlouchal se. Znovu zaslechl výstřely. Byl si jist, že přicházejí z kostela. Podíval se na hodinky. Bylo krátce po půl páté, doba, kdy se konaly *laudy*, ranní chvály. On se jich neúčastnil – na jeho žádost ho opat z některých modliteb uvolnil. Možná to byla chyba...

Mnich vstal z lože, natáhl na sebe prostou šedobílou kutnu, znamení všech cisterciáků, sehnul se a nadzdvihl matraci, na níž spával.

Při vstupu do kláštera se musel zbavit všech osobních věcí – ale jedné nemohl, protože pro něj znamenala mnoho. Byla totiž poznamenána krví, co kdysi prolil, a zároveň byla symbolem jeho nynějšího pokání.

Uchopil kožené pouzdro, které kdysi nosil u opasku. Vy-táhl z něho mačetu, jejíž ostří se zalesklo v ranním šerosvitu, vkrádajícím se do celý malým zamřížovaným oknem.

Nyní byl připravený bránit jak sebe, tak své spolubratří.

Ubi sementem feceris, ita mettes, blesklo mu hlavou. *Jak zaseješ, tak sklídíš.*

Bylo načase pustit se do sklizně...

Už nebyl mnich.

Byl... Usekávač. To jméno mu kdysi dali Hausové, jedna z největších nigerijských etnických skupin – a hodilo se pro něj víc než kterékoliv jiné, které kdy v životě dostal.

Vyrazil ke dveřím a pomalu je otevřel – dával při tom pozor, aby staré panty příliš nevrzaly – a zaposlouchal se.

Pohybovali se chodbou. Dva muži ve vojenských botách, jeden z nich mírně napadal na pravou nohu. Mnich si všiml, jak na chodbě kmitají světla jejich baterek.

Dovolil si krátké vyhlédnutí.

Jeden z mužů byl menší a útlý, druhý vysoký a svalnatý. Oba byli oděni v černém, takže téměř splývali s okolní temnotou, na hlavách měli kukly a v rukách kalašnikovy.

Mířili ke dveřím jeho cely.

Mnich pevně uchopil rukojeť mačety a přichystal zbraň ke smrtícímu švih.

Zavřel oči, zhluboka se nadechl a dál naslouchal.

Jakmile byli u něj, vyskočil ven a několikrát zašvihal mačetou, mnohem elegantnější zbraní, než byla útočná puška. Během vteřiny se mu muži váleli u nohou: první měl hlavu napůl oddělenou od těla a byl na místě mrtvý, druhý sténal a masivně krvácel ze dvou sečných ran vedených do břicha a stehna.

Mnich přišlápl zraněnému nepříteli hrudník, aby ho udržel na zemi, odrazil jeho chabý pokus o odpor a stáhl mu kuklu.

Muž měl snědou, propadlou tvář a uhlově černé vlasy. Zkrvavenými rty vyslovil nějakou kletbu v řeči, kterou mnich nikdy neslyšel.

Setkal se s mužem očima. To, co v nich spatřil, bylo tak důvěrně známé... za svůj život to viděl už několikrát. Nemělo cenu se ho na cokoliv ptát. Muž by mu nic neřekl. Byl za svou věc (ať už byla jakákoliv) odhodlán zemřít.

Prostřelil mu tedy čelo jeho vlastní pistolí. Potom ho obral i o kalašnikov.

Zvedl se – a náhle zaslechl výkřik.

Poznal ten hlas.

Byl to bratr Bernard, starý a mlčenlivý muž, jemuž už táhlo na osmdesátku. Nikdy o tom nemluvili, ale mnich poznal, že v klášteře našel útočiště před hrůzami světa – stejně jako on.

Znovu pohlédl na mrtvé muže pod sebou.

A došlo mu, že on není tím, pro koho přišli... Že nejsou spojeni s jeho minulostí, ale s minulostí bratra Bernarda.

Příliš se mu však neulevilo.

Rozběhl se chodbou – když zahlédl temný stín.

Bleskurychle se skrýl v jednom z výklenků. Chodbou zaračotila střelba. Sykl bolestí, když ho na paži bolestivě poranil odštěpek kamene, který odlomila jedna z kulek. Cítil, že rána začíná krváčet. Doufal, že to není vážné.

Stáhl z ramene popruh kalašnikovu a střelbu opětoval.

Oni nevědí, s kým si zahrávají...

Velitel stál v kostele a sledoval zkrvavená těla cisterciáckých mnichů, rozesetá v bizarním umrlčím tanci kolem něho. Ti muži byli nevinní a on litoval jejich smrti – ale to už se ve válce stává. Jejich oběť zachrání jeho národ, zabrání tomu, aby ho zničily plameny. Aby jeho lidé dál neprávem umírali a trpěli. Už nebylo kam ustupovat. Poslední hranici překročili dávno...

Proto bylo nutné najít bratra Bernarda. Protože on byl klíčem k jejich záchraně.

Nevěděli, kde se skrývá. Až teprve před několika dny vysvitla malá jiskřička naděje: odnož CIA, která se zajímala o stejnou záležitost jako oni, zjistila, že se Bernard před desetiletími uchýlil do ústraní tohoto kláštera. Bylo jednoduché je předejít... Ač byla americká zpravodajská agentura mocná, měla mnohé konkurenty: některé dokonce mocnější, než byla ona sama... I když to si zvykaní a arogantní Američané, zvyklí rozhodovat za celý svět a poroučet mu, jen těžko připouštěli.

V uchu mu pípla vysílačka. „Ano?“

Zaslechl střelbu. Někdo na druhém konci zaklel. Nakonec se ozval hlas jednoho z jeho mužů. „Máme tu problémy, pane.“

Velitel zařal zuby. Vypadalo to, že agenti CIA přece jen dorazili. Mnohem dříve, než si mysleli. Nicméně muži, kteří hlídkovali v bezprostředním okolí opatství, nehlásili žádné blížící se nebezpečí: auta ani vrtulníky...

„Kolik je útočníků?“

Na druhém konci znovu zarachotila střelba.

„Je jen jeden. A oblečený jako mnich.“

Velitele odpověď na okamžik překvapila. Ale proč by mnich nemohl být zároveň dobře vycvičeným zabijákem? On sám měl také velice blízko k tomu, aby se za mnicha mohl považovat.

„Máme nějaké ztráty?“

„Čtyři.“

Až příliš dobře vycvičeným...

Velitel vyštěkl šťavnatou kletbu ve svém rodném jazyce.

„Našli jste bratra Bernarda?“

„Vedou ho k vám.“

„Výborně.“

„Co s tím mnichem?“

„Držte ho tam, kde je. Pokud budete moci, zabte ho.“ Po-
díval se na hodinky. Věděl, že jim dochází čas, že tu za chvíli bude irská policie. Někdo už určitě zaslechl střelbu. Ale to byla cena za jejich krytí – jinak by použili tlumiče. „Hlavně odklidte naše mrtvé. Nemůžeme je tu nechat.“

Nejen kvůli možnosti jejich odhalení. Ale i proto, aby je mohly jejich rodiny rituálně pohřbít. Nejspíš to bude on, kdo vykoná obřad. Až poté budou pokračovat v jejich plánu.

„Rozkaz!“ potvrdil muž.

Velitel ukončil spojení.

„Pane!“ křikl na něj jeden z jeho spolubojovníků, který společně s ním zůstal v kostele. „Už ho vedou!“

Otočil se. Mířili k němu dva z jeho lidí a vláčeli s sebou starce v mnišském rouchu. Velitel přimhouřil oči. Před něko-

lika hodinami ho viděl na staré černobílé fotografii – muži na ní bylo sotva čtyřicet. Ale byl to on.

Arthur van der Vaart. Anebo bratr Bernard, jak znělo jeho řeholní jméno.

Bylo od něj mazané uchýlit se takhle daleko od své domoviny Jihoafrické republiky. Přestože za sebou pečlivě zametl všechny stopy, našli ho. A nyní si vezmou to, co ukryl – ať to bylo kdekoliv.

Velitel ukázal na jednu z lavic. „Položte ho tam.“

Stařec se začal chabě bránit, ale když mu jeden z mužů uštědřil ránu do žaludku, podvolil se.

Velitel se nad van der Vaarta naklonil. A vyslovil tři německá slova: „*Herz der Finsternis*.“

V překladu to znamenalo: Srdce temnoty.

Starci se ve tváři mihl strach; potom mu však rysy ztvrdly, jak ho nahradilo pevné odhodlání. „Nic vám neřeknu,“ zaskřehotal. „Vůbec nevíte, s čím si zahráváte.“

Velitel přikázal mužům, aby ze starce strhali kutnu. Potom shodil ze zad batoh a vytáhl z něho malou truhličku z ebenového dřeva. Zhluboka se nadechl a s posvátnou úctou ji otevřel. Uvnitř se nacházela dvojice kostěných nožů. Památka na jeho předky, kteří je využívali při šamanských rituálech.

Většina jejich tajů byla už dávno zapomenuta, ale některé přetrvaly.

Dodnes. To on byl jejich ztělesněním.

Smutně se pousmál. „Až vás začnu stahovat z kůže, Arthure van der Vaarte, tak mluvit budete.“

Odnášejí své mrtvé.

To mnichovi došlo, když na malý okamžik nahlédl do chodby. Bylo mu jasné, že někdo nechce, aby bylo útočníky možné identifikovat. Když se ozvalo zarachocení kalašnikovu, rychle stáhl hlavu zpátky do výklenku, v němž se kryl.

Zvuky střelby byly tak povědomé...

Když se uchýlil do těchto zdí, jedna jeho část doufala, že je už nikdy neuslyší. Protože byly spojeny s jeho minulostí, kam až jeho paměť sahala.

Před očima mu vyvstaly vzpomínky: dávné, ale přesto tak jasné. Na poušť, nekonečnou Saharu. Na uprchlický tábor Umm Dreiga. Na nálety. A na napalm, který ho poznamenal navždy. Od svých sedmi let měl pravou nohu zjizvenou od těžkých popálenin.

Zaťal zuby a zahnal bolestné výjevy. Poté zvážil své možnosti. Vpravdě jich nebylo mnoho. Napadlo ho, že by se mohl stáhnout. Ale... stále tu byli jeho spolubratři. Nevinní, neschopní se bránit. Nesměl je ponechat těm útočníkům napospas.

Tu ne cede malis, bleskl mu hlavou latinský citát.

Neustupuj před zlem.

Když střelba ustala, vyklonil se do chodby a opětoval ji. Bolestně si přitom uvědomoval, že zásobník jeho zbraně bude brzy prázdný. A náhradní už neměl...

Rychle se schoval v očekávání odvety – žádná však nepřišla. Zlo ustoupilo samo.

Muži se začali stahovat: jejich mise byla zřejmě u konce.

Mnich cítil, jak ho z toho pomyšlení zamrazilo v zátylku.

Velitel pečlivě oťrel do kutny jednoho z mrtvých mnichů kostěný nůž a pak ho uložil nazpět do truhličky; kousek od něj se stále ozývalo bolestivé naříkání Arthura van der Vaarta.

Velitel aktivoval vysílačku. „Všichni naši mrtví jsou pryč?“

„Ano. Právě je nakládáme do dodávky.“

„A ten mnich?“

„Stále žije.“

Nebyl čas.

Velitel tiše zaklel.

„Nechte ho.“

„Ano, pane.“

Velitel ukončil spojení, vytáhl z ramenního pouzdra makarov a namířil ho na skučícího van der Vaarta. Kostelem práskl výstřel. Stařec vzápětí ochabl.

Velitel se ještě chvíli díval na tělo zhroucené na kostelní lavici a poté zamířil k východu.

Usmíval se – protože van der Vaartovo tajemství už znal.

Když mnich dorazil do kostela, spatřil něco, co mu připomnělo výjevy z Dantova pekla.

Přišel pozdě.

Kousek od něj ležel opat Augustýn s prostřeleným čelem. Mnich klesl vedle něj na kolena.

Ještě včera spolu kráčeli rajskou zahradou.

„Je to již pět let, co ses stal mnichem, bratře Samueli,“ řekl mu tehdy Augustýn. „Je čas složit slavné sliby a navždy se odevzdat Bohu.“

Podle Řehole svatého Benedikta byly tři: *stabilitas*, slib stálosti, *conversatio morum*, slib vést cnostný život, a *obedientia*, slib poslušnosti.

On byl ten poslední, kdo by je měl skládat...

„Nevím, zdali jsem toho hoden, otče,“ zněla jeho odpověď.

Zastavili se. Augustýn na něj upřel modré oči skryté pod hustým obočím a položil mu ruku na rameno. „Nevím, co jsi dělal předtím, než ses rozhodl uchýlit do zdí našeho kláštera, ale ať už to bylo cokoliv, Bůh má s tebou určitě svůj záměr – i proto jsi zaslechl jeho volání a opustil jsi svůj předchozí život, stejně jako mnoho našich bratrů. Svoji práci pro klášterní komunitu zvládáš znamenitě, Samueli. Rozmysli se. Kéž tě ve tvém rozhodování vede Bůh.“

A nyní... Nyní svíral v rukou mrtvé tělo muže, jehož si velice vážil.

Sklonil hlavu a cítil, jak mu po tváři skanula slza doprovázená nezkontrolovatelným hněvem, který doutnal hluboko uvnitř něj.

Náhle kousek od sebe zaznamenal pohyb.

Rychle se zvedl, kalašnikov připravený ke střelbě. Zaklel a ruku se zbraní spustil. Nebyl to žádný útočník, ale bratr Bernard, který ležel na jedné z kostelních lavic. Tiše zasténal.

Mnich se nad ním sklonil. Jiné by na jeho místě pohled na něj šokoval, jeho však ne. V životě už viděl větší hrůzy.

Bernard byl zcela nahý, levou ruku a pravou nohu mu někdo zbavil kůže, takže ve světle svící vyvstaly jeho zkrvavené svaly a šlachy. Mnich ho otočil. Stařec měl prostřelenou lebku – přesto však stále žil, i když dýchal jen povrchně. Mnich už o podobných zázračných náhodách slyšel, poprvé se však s něčím takovým osobně setkal. Starci též někdo odřízl víčka a rty. A bříška prstů – zřejmě kvůli ztížení identifikace.

Ucítil, jak mu stařec sevřel látku kutny. Snažil se promluvit.

„Odpočívej, bratře,“ nabádal ho mnich. „Odpočívej.“

„Řekl... řekl jsem jim to. Byl jsem... slabý.“

„Bratře...“

Bernard ho k sobě silně přitáhl. „Musíš jim v tom zabránit! Já jsem... van der Vaart. Skryl jsem... Ostro... prince Edu... Eduarda.“ Jeho tělo zachvátila silná křeč. Pokoušel se říct ještě něco dalšího.

„To je v pořádku,“ zašeptal mnich. „*Abi in pace.*“

Odejdi v pokoji.

Potom bratr Bernard vydechl naposledy.

Mnich složil jeho tělo na lavici a vstal. Ve stejné chvíli zvenku zaslechl zvuk sirén.

Někdo musel zavolat policii...

Nechtěl, aby ho muži zákona našli. Protože měl sám co vysvětlovat. Pokud ho začne irská policie vyslýchat, najdou ho brzy ti, před nimiž se tu skryl.

ECIRE.

Znovu si vybavil Bernardova slova.

„Musíš jim v tom zabránit! Já jsem... van der Vaart. Skryl jsem... Ostro... prince Edu... Eduarda.“

Přestože mu nic neslíbil, cítil se tím vázaný. A zároveň chtěl pomstít všechny v klášteře. Ale jak... jak mohlo být v moci jednoho člověka tak učinit? Sám mohl ty útočníky jen těžko vystopovat. Natož se jim postavit.

Musel to být někdo tak mocný jako oni...

ECIRE.

Možná by ho přece jen měli najít... a to rychle. I když tím riskoval svůj život... Ale co mu z něj vlastně zbylo?

Rozhodl se. Vytáhl z pouzdra mačetu, omočil její ostří v Bernardově krvi a přešel ke stěně. Několik vteřin váhal. A pak to udělal.

Sirény se blížily.

Mnich přelétl pohledem kostel – a spočinul jím na tajném vchodu do krypty, který se nacházel poblíž sochy Panny Marie v severním transeptu. Tam může nalézt prozatímní útočiště, dokud si pro něj neprijdou. Věděl, že tím, co udělal, přiláká jejich pozornost – protože oni budou vědět, kým bratr Bernard byl. Nepochyboval o tom.

Vykročil. A ještě naposledy se ohlédl po nápisu, který jeho krví načmáral na zeď.

Stálo tam... VAN DER VAART.

2

*Belgie, Bruselský okruh
12. července, 13.26 místního času (GMT+1)*

Když po něm začali střílet, mířil Adam Sager do práce.

A přitom všechno začalo tak dobře...

Před hodinou vydatně poobědval v soukromém learjetu, který o něco později dosedl na ranvej bruselského letiště Zaventem, a zatímco jeho věci mířily do jednoho z hotelů na předměstí, usedl na svou zbožňovanou motorku, žlutočernou Suzuki GSX-R 600, kterou si vzal jako „mimořádné zavazadlo“ s sebou. Prokličkoval skrz odpolední zácpu – absolutně nechápal lidi, co si vozí zadky v autech – a zamířil po Bruselském okruhu k jedné z radiál, po níž sjede do centra města. K budově, v níž sídlí centrála jeho zaměstnavatele.

Byl vzrušený. Možná i kvůli tomu, že se všechno seběhlo tak narychlo. Ještě včera pracoval v Praze, v české divizi společnosti. A najednou je tady, v Belgii, přímo v centru dění. Netušil, proč si ho sem místní hlavouni vyžádali ani na jak dlouho to bude. Zato věděl jedno: ať už to bylo kvůli čemu-koliv, musí tu uspět. Za každou cenu.

A potom ho náhle z levé strany předjelo černé porsche, stáhlo se jeho kouřové okénko a pohled mu oplácela hlaveň pistole.

Dřív, než práskl výstřel, instinktivně přidal plyn a motocykl vyrazil kupředu. I přesto ucítil lehké trhnutí do strany, jak kulka lízla temenní část jeho helmy.

Tiše zaklel.